

Макстон-хол. Книга 2: Врятуй себе

Про книгу

Рубі почувається спустошеною: після всього, що вони пережили разом, Джеймс зрадив її. Зневірена, вона не хоче більше його бачити.

Втім, дівчина підтримує Джеймса в надважкий для нього період, водночас чітко даючи зрозуміти: вона не готова пробачити і дати йому другий шанс.

Поки любов і ненависть змагаються за серце Рубі, Джеймс готовий втратити все, щоб повернути її.

Джеймс п'яний. Або під кайфом. А може, і те й те.

Уже три дні я не можу з ним поговорити. Він без упину розважається у нас вдома на вечірці, яку давно вже слід було завершити, при цьому спустошує пляшки одна за одною і поводить ся так, наче нічого не трапилося. Не розумію, як він так може. Схоже, Джеймс геть не переймається тим, що наша сім'я розвалилася.

— Гадаю, він так сумує.

Я поглянула на Сирила. Він єдиний знав про те, що сталося. Я розповіла йому про все того вечора, коли Джеймс обкурився і на очах у Рубі цілувався з Елейн. Адже хтось мав дотягти Джеймса до будинку, щоб Персі з батьком не довідалися, в якому він стані. Наші сім'ї дружили, тому ми із Сирилом знали одне одного з дитинства. І хоча я пообіцяла батькові нікому не розповідати про смерть мами до повідомлення в пресі, розуміла, що можу довіритися Сирилу і він нікому не вибовкає нашу таємницю — навіть Рену, Кешаву й Алістеру.

Без його допомоги я не пережила б останні кілька днів. Сирил зумів умовити батька дати поки що Джеймсові спокій. Хлопців же він переконав, що зараз не час ставити зайві запитання. Вони мовчали, але я відчувала, що їм несила бачити, як Джеймс себе губить.

Поки брат робив усе, щоб затуманити свій розум, я думала про те, що тепер буде зі мною. Мама більше немає. Матері Грехема теж — уже сім років минуло, як її не стало. Малюк у моєму животі залишився без бабусь.

Так, ця думка не полишала мене. Щомиті вона вигулькувала в моїй голові: моя дитина ніколи не зможе обійняти бабусю. Хай йому грець, що зі мною не так?

Я нічого не могла із цим вдіяти. Думки жили своїм життям — вони зринали одна за одною, аж поки кошмарні сценарії майбутнього не поглинули мене цілком. Мене обступив такий сильний страх, що я не могла думати про щось інше. Три дні я перебувала в шоковому стані. Мабуть, щось усередині нас із Джеймсом зламалося, коли батько повідомив нам цю жахливу новину.

— Не знаю, як йому допомогти, — прошепотіла я, споглядаючи, як Джеймс цідить чергову порцію спиртного. Було боляче дивитися, як він страждає.

Це не могло тривати вічно. Рано чи пізно він мусить повернутися до реальності. Гадаю, на світі є лише одна людина, яка зможе йому допомогти.

Я взяла телефон і вкотре набрала номер Рубі, але вона знову не відповіла. Хотіла б я на неї розгніватися, та не могла. Якби я заскочила Грехема з іншою, то теж воліла б якнайшвидше забути його.

— Ти знову їй дзвониш? — запитав Сирил, зиркнувши на телефон. Я кивнула, і він спохмурнів. Його реакція мене не здивувала. На думку Сирила, Рубі була авантюристкою, яка накинула оком на спадщину Джеймса. Я не поділяла цієї думки, але, якщо у Сирила складалося про когось негативне враження, переконати його у протилежному було доволі складно.

У такий спосіб він турбувався про друзів.

— Джеймс нікого з нас не послухає. Гадаю, лишень Рубі змогла б зарадити цьому. — Я не впізнавала свого голосу. Він лунав холодно і глухо, втім, всередині все нуртувало.

Від болю я ледве трималася на ногах. Почувалася так, наче моє тіло зв'язали мотузками і я за стільки часу не змогла розплутати жодного вузла. Думки кружляли вихором — і цей вихор годі було зупинити.

Усе видавалося безглуздим, і що більше я пручалася, то сильніше безсилля поглинало мене.

Я втратила чи не найважливішу людину у своєму житті. Я досі не розумію, як маю впоратися із цим. Мені був потрібен мій брат. Однак Джеймс шукав забуття і руйнував усе, що траплялося йому на шляху. Батька я бачила востаннє в середу. Зараз він у від'їзді, зустрічається з адвокатами і консультантами, щоб вирішити долю компанії «Бофорт». На похорон він не має часу — для цього він найняв організаторку, яку звать Юлія. Ця пані постійно вривається в наш дім так, наче є членом сім'ї.

Від однієї лише думки про мамин похорон до горла підступив клубок. Я різко відвернулася від Сирила, але він усе помітив.

— Лідіє... — прошепотів він і узяв мою руку.

Я висмикнула її і, не кажучи ні слова, вийшла з кімнати. Хлопці не мають бачити, як я плачу. Рано чи пізно терпець у них увірветься, і вони, попри засторогу Сирила, почнуть розпитувати. Вони ж не дурні. Джеймс ще ніколи не поведився так дивно.

Навіть якщо і пускався берега, то завжди знав, коли треба зупинитися. Усі давно зрозуміли, що тут щось коїться. Так, Кешав ховав пляшки з бару, а Алістер зненацька змив в унітаз кілька грамів кокаїну Джеймса.

Я не могла дочекатися, коли вже розкриється ця таємниця. Через кілька хвилин, рівно о п'ятнадцятій годині, оприлюднять новину про мамину смерть, і тоді про це дізнаються не лише хлопці, але й увесь світ. Я вже уявляю заголовки в газетах і репортерів, які юрмляться біля будинку і школи. Мене почало нудити, і я, похитуючись, пішла коридором, аж поки не опинилася в бібліотеці.

Лампи кидали тьмяне світло на незліченні стелажі, на яких стояли старовинні книжки в шкіряних палітурках. Сновигаючи по бібліотеці, я трималася за полиці, а мої коліна повсякчас тремтіли.

Рекомендована література

Макстон-хол. Книга 3:
Врятуй нас

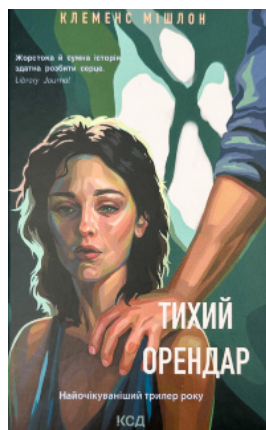
Макстон-хол. Книга 1:
Врятуй мене

Моя вбивча відпустка

Есенціалізм. Мистецтво визначати пріоритети

Тихий орендар

Переслідування
Аделіни

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ